

Artikel 10.

Reglerne i Artikel 8 og 9 skal, hvor dette er muligt, ogsaa finde Anvendelse paa Arbejdernes Erstatning for Erhvervssygdomme.

Artikel 11.

1. Der skal være Ligeret for saa vidt angaar nationale og fremmede Arbejdere i Henseende til Arbejdernes Erstatning for Ulykkestilfælde og Erhvervssygdomme.

2. Fremmede Arbejdere, der er berettiget til Erstatning og som vender tilbage til deres Hjemland, skal være berettiget til enhver Erstatning, som de vilde have haft Krav paa, saafremt de var forblevet indenfor det Omraade, i hvilket de var beskæftiget. Hvis Erstatningsydelseerne er periodiske, skal de fortsat modtage saadanne Ydelser eller have en rund Sum i Stedet.

Artikel 12.

1. Det skal være et af Socialpolitikens Maal indenfor Omraader, hvor et væsentligt Antal af Arbejderne hovedsagelig tjener til Livets Ophold ved Lønarbejde, at gennemføre tvungen Forsikring til Beskyttelse af Lønarbejderen og dem, overfor hvilke han har Forsørgerpligt i Tilfælde af Sygdom, Moderskab, Forsørgernes Død og Arbejdsløshed. Saasnart de nødvendige Forudsætninger for Gennemførelsen af en saadan Forsikringsordning er til Stede, skal der træffes Foranstaltninger i saa Henseende.

2. Det skal være et af Socialforsikringens Maal ved Hjælp af tvungen Syge- og Moderskabsforsikring at yde den forsikrede og dem, han forsørger, den fornødne lægelige Pleje, for saa vidt dette ikke allerede sker gratis gennem det offentlige.

4. Del. Arbejdsanvisning.

Artikel 13.

1. I de Tilfælde, hvor Beskæftigelse eller Ind- og Udvandring finder Sted i større Udstrækning, skal der gennemføres en Ordning med gratis offentlige Anvisningskontorer.

2. Hvor de Forhold, hvorunder Ind- og Udvandring af Arbejdskraft gør dette nødvendigt, skal der ved de kompetente Myndigheders Foranstaltning indrettes passende udstyrede Logishuse.

3. Enhver Virksomhed, som udøves af Arbejdsgiverorganisationer eller af organiserede Arbejdere med Henblik paa Anvisning af Arbejdere og Omsorgen for dem under Hen- og Tilbagereisen til Arbejdsstedet, skal være vederlagsfri for Arbejderne og undergivet nøje Tilsyn af de kompetente Myndigheder.

5. Del. Arbejdstid og Ferie.

Artikel 14.

1. Arbejdstidens længste Varighed indenfor Industri- og Handelsforetagender skal fastsættes af de kompetente Myndigheder.

2. Saa vidt gørligt skal Arbejdstidens længste Varighed inden for Landbrugsvirksomheder fastsættes af de kompetente Myndigheder.

3. De Rapporter, der i Henhold til Punkt 2 i nærværende Henstilling skal afgives til det internationale Arbejdsbureau, skal indeholde fuld Oplysning om de Forholdsregler, der er truffet med Hensyn til Arbejdstidens Fastsættelse, herunder Oplysning om den fastsatte Arbejdstids Begrænsning, alle Forskrifter om det mindste Tidsrum, der er fastsat med Hensyn til uafbrudt Hvile, alle særlige Begrænsninger med Hensyn til sundhedsfarligt, farligt eller byrdefuldt Arbejde, alle Særregler med Hensyn til særlige Arbejdsprocesser, alle tilladte Undtagelser med Hensyn til Sæsonarbejde og Fremgangsmaaden ved Reglernes Anvendelse.

Artikel 15.

1. Arbejdere, der beskæftiges i Industri- og Handelsforetagender, skal inden for en Periode af 7 Dage have Ret til en Hviletid paa mindst 24 sammenhængende Timer, men